

початку реалізованої бюджетної децентралізації не можна очікувати швидких кроків у розвиток громадського сектору з боку регіональних та місцевих владних структур.

Важливо зауважити, що структура бюджетів громадських організацій у нашій країні дуже відрізняється. Так, у більшості країн ЄС основним джерелом фінансування таких організацій є продаж їх послуг та фінансова підтримка від держави (до 85% в цілому), а пожертви становлять не більш як 20%. Натомість в Україні дохід від продажу послуг та фінансова підтримка від держави становить менш як 30% загального доходу. Від 15% до 22% відсотків сукупного бюджету складають благодійні пожертви від вітчизняних підприємств. Частка членських внесків та індивідуальних пожертв у бюджетах громадських організацій складають 14% і 4% відповідно. Основну частку бюджету складають пожертви від закордонних донорів. Можна стверджувати, що залежність від іноземного фінансування стала навіть ще гострішою через те, що інші джерела в останні роки виснажуються.

Доходимо висновку, що найбільш часто використовуваним інструментом реалізації соціально відповідальних практик є еквівалентне (або часткове) фінансування. При цьому найбільшу частку у структурі бюджету становлять фінанси отримані від місцевих благодійників (компаній та окремих осіб) та іноземних донорів. Доцільно відзначити, що обсяги їх підтримки в умовах наявної фінансової кризи поступово скорочуються. Це ускладнює здійснення соціальних практик. Висновки, що отримані авторами наступні:

- фінансування соціально відповідальної діяльності компанією самостійно – є привабливим та складним процесом, що вимагає розробки та впровадження концепції, стратегії та комплексу конкретних соціальних програм на рівні підприємства; у той же час, велика кількість бізнес-структур з різних причин не вбачає за можливе та доречне здійснення самостійної соціально відповідальної діяльності;

- за умови реалізації партнерської моделі соціально відповідальних практик вельми важливо розподілити зони відповідальності серед окремих партнерів; на наш погляд можливим та доречним є реалізація функції планування, організації та безпосереднього здійснення проекту громадською організацією, яка презентує, доводить та звітує за соціальний проект серед всіх учасників-партнерів;

- наявна структура бюджетів українських громадських організацій спирається на кошти, що отримані від бізнес-структур та окремих осіб, на міжнародних донорів. Авторська точка зору полягає в тому, що найближчим часом не доцільно очікувати суттєвої зміни структури бюджетів соціальних програм та практик;

- дуже актуальним та важливим завданням постає розповсюдження принципів соціально відповідальної діяльності серед більшої кількості бізнес-структур (особливо середніх та малих підприємств), залучення та заохочення їх до участі у вирішенні соціальних та екологічних проблем суспільства, зміни власного ставлення з позиції «нам повинні» на позицію «ми можемо це зробити самі і разом».

Подальшими напрямками досліджень та безпосередньої активної роботи авторів є впровадження новітніх методів фінансового забезпечення соціально відповідальних практик та залучення бізнес-структур до партнерських моделей реалізації соціально відповідальної діяльності.

ІННОВАЦІЙНА РОЛЬ УНІВЕРСИТЕТУ В СИСТЕМІ РОЗВИТКУ ЛІДЕРСТВА ТА ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЇ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Кузнєцов Е.А.

*Кандидат економічних наук, доцент, завідувач кафедри економіки та управління
Одеський національний університет імені І.І. Мечникова (Одеса, Україна)*

Процес формування інноваційної економіки в Україні неможливо представити без ефективного розвитку сучасних університетів. Саме якість стану університетів в значній мірі визначає рівень розвитку суспільства в цілому. Діяльність сучасних класичних університетів являється достатньо розгалуженою. В першу чергу, університеті займаються професійною підготовкою фахівців з різних галузей знань, напрямків та спеціальностей. Ця діяльність являється традиційно, але умови її реалізації для університетів значно змінились. Появився

ринок освітніх послуг на якому очікування споживачів не завжди співпадають з можливостями університетів. Появились нові напрямки професійної підготовки фахівців, нові галузі знань, які потребують формування та розвитку науково-дослідних, аналітичних та практичних баз знань професійної діяльності. Такою відносно новою сферою діяльності університетів являється підготовка з напрямку менеджмент. Крім того, необхідно відзначити, що спектр практичних потреб в фахівцях з менеджменту має більшу динаміку в порівнянні з можливостями університетів.

Підготовка менеджерів в університетах визначає в якості необхідної складової – це формування та розвиток науково-дослідної бази професійної системи менеджменту. Визначати професійну систему менеджменту на базі економічної підготовки, або розглядати її як комплексну (міжгалузеву) не являється перспективним для розвитку управлінської діяльності. Необхідно визначитися з точки зору розуміння специфіки управлінської діяльності та науково-дослідної бази знань сучасного менеджменту.

Враховуючи ці обставини, важливо визначити основні виклики українського суспільства, щодо підготовки університетами фахівців з менеджменту:

- професійні знання, отримані в університеті повинні бути не тільки адекватними до сучасної управлінської діяльності, але також мати інноваційну складову з метою працевлаштування в майбутньому;
- викладачі університетів мають бути не тільки методистами, але також науковими дослідниками, які систематично та якісно ведуть свої наукові проекти;
- фінансування університету сьогодні необхідно здійснювати, в першу чергу, в систему розвитку інноваційних технологій навчального та науково-дослідного процесу.

Необхідно також врахувати додаткові проблеми, які пов'язані з специфікою сучасного розвитку України, а саме:

- на всі вказані виклики відповідь не існує, або ведеться тривала дискусія навіть в експертному середовищі;
- управлінський ресурс являється найбільш дефіцитним в системі управління, як бізнесових організацій, так і державних установ;
- відсутність професійно підготовлених управлінців створює в державі системні кризові процеси, які зовсім не відповідають цілям реформування економіки та суспільства;
- лідерський потенціал, який являється результатом ефективного розвитку професіоналізації менеджменту, має слабку реалізацію, або не реалізується зовсім в системі практичної управлінської діяльності.

Таким чином, необхідно об'єктивно визнати той факт, що ефективність системи професіоналізації менеджменту в Україні відсутня і потребує значних змін та системних дій. Визначимо основні проблеми в розвитку процесу професіоналізації менеджменту в Україні.

- Необхідно подолати плюралізм точок зору щодо професійної специфіки менеджменту в цілому та сутності управлінської праці як специфічної професійної діяльності.
- В системі управлінської освіти необхідно інвестувати не стільки в матеріально-технічну базу університетів (хоча вона також потребує негайного розвитку), а особливо в розвиток інноваційних методик навчання, покращення викладацьких кадрів, в університетську управлінську науку, як і в університетську науку в цілому.
- Професіоналізацію менеджменту не треба порівнювати тільки з управлінською освітою. Необхідно говорити про розвиток також системи професійної підготовки на протязі всієї управлінської діяльності діючих кадрів менеджменту.
- Необхідно створити професійні організації (асоціації) для горизонтальної експертизи менеджмент-освіти та системи професійного навчання.
- Важливо подолати скептичне відношення бізнес-середовища до процесів професіоналізації менеджменту, розвитку управлінської науки та університетської менеджмент-освіти

Створення ефективного середовища для розвитку системи професіоналізації менеджменту в Україні являється об'єктивною умовою для реалізації соціально-економічних реформ та інтеграції українського суспільства в європейський та світовий простір.

Література:

1. Друкер П. Эффективный руководитель / Питер Друкер; пер. с англ. О. Чернявской. – 4-е изд. – М.: Манн, Иванов и Фербер; Эксмо, 2014. – 240 с.

2. Инновационное развитие: экономика, интеллектуальные ресурсы, управление знаниями / Под ред. Б.З. Мильнера. – М.: ИНФРА –М, 2011. – 624 с.
3. Кузнецов Э.А. Профессионализация управленческой деятельности в Украине / В кн.: Актуальные проблемы экономики и менеджмента: теория, инновации и современная практика. Монография. Под ред. Э.А. Кузнецова. – Харьков: Бурун Книга, 2011. – 512 с., Глава 3.
4. Минцберг Г. Требуются управленцы, а не выпускники МВА. Жесткий взгляд на мягкую практику управления и систему подготовки менеджеров / Пер. с англ. – М.: ЗАО «Олимп-Бизнес», 2008. – 544 с.
5. Мистецтво управління персоналом. Таланти і лідери. Книга 1. Бібліотека журналу «Управління компанією». – К.: Видавництво Олексія Капусти, 2002. – 300 с.

ВЫГОДЫ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ СОЦИАЛЬНОГО ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСТВА НА ПРИМЕРЕ ПРОЕКТА «MUZARIUM»

Кусик Н.Л.

Кандидат экономических наук, доцент, заведующая кафедрой бухгалтерского учёта, анализа и аудита

Одесский национальный университет имени И.И. Мечникова (Одесса, Украина)

Маройко М.Н.

Студент

Одесский национальный университет имени И.И. Мечникова (Одесса, Украина)

В последнее время социальное предпринимательство (далее - СП) стало одной из самых обсуждаемых тем развития предпринимательской деятельности. Самое короткое определение социального предприятия дает Коалиция социальных предприятий Великобритании: «социальное предприятие – коммерческое предприятие социального назначения». Иными словами – это бизнес, прибыль которого направляется в основном на социальные нужды или решение острых общественных проблем [1].

Именно наличие действенной бизнес - модели отличает такие предприятия от благотворительных организаций. Наиболее распространены такие типы СП, как социальные фирмы, занимающиеся трудоустройством социально уязвимых групп населения (например, инвалидов); некоммерческие организации, ведущие торговую деятельность в целях получения дохода для реализации своей социальной миссии; специальные фонды развития для социально-экономического развития территории; «справедливая торговля» и связанные с ней предприятия взаимной торговли или сферы услуг.

Рассмотрим выгоды использования механизмов и инструментов социального предпринимательства на примере проекта «Muzarium».

«Muzarium» - это проект, который призван приобщить молодежь к музейному искусству, дать посетителям возможность интерактивного взаимодействия с музейной экспозицией, а также просто посоревноваться друг с другом. Каждый, загрузив на свой смартфон приложения «Muzarium», имеет возможность не просто посетить музей, а превратить с помощью геймификации (конкретно - с помощью игры под названием квест) поход в музей в увлекательное, интересное и яркое приключение.

Квест содержит набор разнообразных заданий разного уровня сложности, которые необходимо выполнить, находясь в музее. Используя свой смартфон, пользователь может выбрать квест с заданиями, вопросами, головоломками. Задания квестов помогут посетителю сориентироваться в музее, проведут его по залам, а также сакцентрируют внимание на самых интересных и необычных экспонатах.

Для современного музея вопрос о его социальной пользе – это вопрос о его выживании. «Muzarium» решает проблему не только посещения молодежью музея, а и популяризацию самого музея, как места, куда хочется прийти еще раз и привести еще больше с собой людей. Превратив поход в музей в игру, решается самая большая музейная проблема 21 века – отсутствие посетителей. Говоря о самой проблеме, ее можно подтвердить данными официальной статистики: в Украине с 1985 по 2014 годы количество музеев увеличилось в 3